

05 — Jesu li nam ovce u snovima električne?

Ostali putnici submagleva su bili zaokupljeni prebiranjem po vestima i drugom tako da nisu primetili njegovu uznemirenost. Nikako nije mogao da se seti kakav je to prekršaj počinio. Karl je već bio na putu prema Jezgru kada mu je stigla presuda na mail-box implant-coma, bez obrazloženja, samo more članova i stavova, za njega besmislenih brojeva, a kada je posegao za Tumačem Zakonika naleteo je na disleksično zakrivljenje. Bol koja je usledila dovela ga je do prvog iskliznuća, upozorenja na ono što ga čeka, i dok se upirao da povрати Veliku sliku propustio je Voz Administracije izgubivši zato dragoceno vreme. Sada je imao svega 18 minuta da se dokopa prvog farmakomata i ubrizga dnevnu dozu. Posle toga zadesiće ga pomračenje.

Premalo je vremena. Moraće da izađe pre centra i zakasniće na posao, nego šefu će već nešto da složi, a stolica neće da mu zameri što joj je uskratio malo druženja. Ali zašto mu se baš tu zalomilo? Šetkanje po Međugradju sigurno nije prijatno, gnusno je to mesto, no mora da ima Milosrdnika. Što bi ih ti divljaci oštetili, valjda im je još uvek stalo do života, mada se pričalo, ali teško da je bilo istina, kako tu živi Zakrpar, besmrtni izgređnik koji sam mućka kompenzatore. Postojao je još jedan problem. Bez apela za stanicu voz neće da stane, dobro je što ga još nisu isključili, nego šta da im odgovori ako upitaju za svrhu? Nisu pitali, laknulo mu je, ali i začudilo.

Pred stanicom je počelo usporenje, dakle nisu ignorisali molbu. Teturavo je kliznuo ka vratima odupirući se o putnike izgubljene u igri slika kojima su nastojali da promovišu sebe. Submaglev je stao, vrata se raskrilila, kročio je.

Sinula je neočekivano čista stanica i nigde nikog. Samo neumorne Glancalice rastrčane u svom suvišnom bavljenju i mnoštvo hranomata

što mame svojim holo-reklamama putnike kojih nije bilo. On grabi, vreme izmiče, kliza se i posrće— na podu vidi svoj rastrgani odraz. Slika se menja na izlazu: polje nesagledive širine zatrpano otpadom, pravo su blokovi zgrada, a na putu prema njima stoji neko. Na glavi mu je šešir, lice umotano zavojima, oči iza varilačkih naočara. Ispod ponča možda krije oružje, nego to sada ne brine Karla.

„Gde je farmakomat?“

„Samo pravo“, odgovorio je Stranac i pomerio se malo.

Dok žuri ka zgradama oseća da ga ovaj prati. Između zgrada je još đubreta i pusto je. Jedino automati obaveštavaju o neophodnosti zadovoljavnja potreba. Prolazi pored gomile otpada ispod koje viri nečija noga obučena u slojeve izolir-trake, spavaju znači, i odmah zatim nailazi na trg u čijem je središtu Milosrdnik, ili neki njegov ubogi srodnik. Ovaj udelilac ima samo tri kabine, obično ih je neprebrojivo mnogo, bar je tako, kako je navikao, tamo gore u Jezgru.

Kleknuo je. Pred zavrnutim rukavom očitavši bar-kod Venika na nadlanici mašina je ispljunula staru i navukla novu kanilu. Trebalo joj je svega par sekundi da smučka odgovarajuću smešu. Injektor je izronio i napipao otvor, para sterilizacije, penetracija igle, ubrizgavanje. Doza opravljena ga je prodrmla. Ostalo je još par sekundi, pribran je i upućuje apel za voz, a onda...black-out. Pojedini info-sektori u njegovom umu su lagano izbledeli, slike su se u drugima iskrivile i iščezle, većina znanja i sećanja raspršila u hiljade tačkica, dok su se podsetne spona sa bližnjima iskrunile i sve to uz bol koja ga je srušila na kolena dok je rukama stiskao lobanju kao da iz nje želi da iščupa mnogokraku udicu. Velika slika je umrla.

Iz tame ga budi igra antidepresiva i uprkos stanju ugašenosti gura u blesavu radost. Tu su i glad i žeđ. Uvek je tako posle terapije. Ustao je i zateturao se, Stranac ga je pridržao dok se nije dovukao do najbližeg

hranomata. Pokušao je da pošalje nalog. Ništa. Mašina ga je tupavo gledala. Samo je nedostajalo još i da zableji.

„Mućak! Utulili te.“

„Naruči mi nešto. Umreću od gladi.“

„E brate. Ja sam unplugged, iha. Ali nema frke. Dođe lik jednom mesečno i zabrljavi mašine pa izruče sadržaj. Probrljaj malo okolo, valjda je nešto preteklo.“

„Po đubretu?“

„Ma daj. Nije to đubre. Samo smo malo nemarni.“

Posle kratkog traganja evo ga kako je zaronio u konzervu pasulja. Našao je i bocu vode pa zaliva svaki zalogaj.

„Zakasnićeš“, upozorio ga je Stranac.

Pomisao da će da zaglavi u ovom užasu dala mu je krila, ali kada je kročio na polje lice je počelo da ga užasno peče. Brzo se povukao u senku i zagledao u odraz na izlogu vodomašine. Koža mu se raspadala.

Stranac je opet bio tu.

„Kserodermist? Ovde smo svi takvi, a naš Milosrdnik nema milosti za tu boljku. Tako obučen nećeš uspeti. Da se zamenimo?“

Ne sačekavši odgovor počeo je da se skida otkrivajući belu košulju, glatko izbrijano lice i vesele oči. Na levoj ruci, gde bi trebao da bude Venik, krilo se ispod rukava nešto veće: Karla je kopkalo šta bi to moglo da bude, ali šta će, kud će, skinuo se i on. Dok se mučio da namesti zavoje preko lica Stranac se već obukao i zaždio preko polja.

„Ali kako ti možeš?“, viknuo je za njim.

„Nađi Zakrpara da te sredi! Tu je negde. A biće i voz. Kad-tad naiđe neki zaludni kao ti.“

„Koje gluposti“, prošlo mu je kroz glavu, a onda sinu.

„Ti! Ti si me hakovao! Mamu ti!“

Natukao je šešir, zgrabio kamen i jurnuo.

„Ne.“, stigao je da izusti Stranac pre no što mu se glava rascvetala.

Karl je zavrnuo rukav umirućeg i ugledao dugu iglu povezanu sa Venikom gumenim crevom. Prebacio ju je na sebe i prikopčao. Oštrica mu je legla između srednjeg i domalog prsta, a kada je stisnuo šaku krilca sa strane su škljocnula. Kao da je sa tim rođen zaronio je vrhom odozgo u Strančevu karotidu, aktivirao i krv je jurnula. Pri osnovi igle nalazila se pumpa i uređaj za filtriranje. Upliv ga je zaceljivao. Skinuo je rukavice i video da mu koža više ne propada.

Voz ga je mirno čekao. Bljesnulo je i od njega je ostalo samo malo pepela koji su Čistilice uklonile očas posla.

Vojnici streljačkog stroja su sklapali puške.

„Najzad je dolijao.“

„A šta je sa mamcem?“

„Dole je, leži u lokvi krvi. Ali šta da se radi? Izvlačenje je bilo pošteno.“